

PROP DE VOSALTRES

Tres experiències missioneres en la diòcesi

La setmana passada els anunciava la celebració del dia del Domund que es commemora avui en tota l'Església. Amb aquest motiu vull compartir tres experiències que he tingut al llarg de l'any en distints moments, que em porten a donar gràcies a Déu per la presència tan viva de la dimensió missionera en la nostra Església diocesana.

En els dies de la visita pastoral a la parròquia de Jesús, em vaig fer present en les distintes realitats eclesials que existeixen dins de la demarcació territorial de la parròquia. He de confessar que em van impressionar els testimonis de vida missionera que vaig escoltar en les comunitats de la Companyia de Santa Teresa i de les germanes de la Consolació. En cada una de les dues cases fundacionals d'aquestes congregacions resideixen un grup de religioses majors, que per l'edat i la salut no poden portar una vida activa. Moltes d'elles han dedicat molts anys a treballar en països de missió i han tornat a estar entre nosaltres, en un gest d'obediència a les seues superiors, quan les forces físiques no les permetien continuar desenvolupant el treball. No puc oblidar amb quin entusiasme parlaven dels anys passats entre els més pobres i em contaven infinitat d'anècdotes de la seua vida missionera. Penso que, encara que per a gran part de la nostra societat i també de l'Església aquestes persones les tenim oblidades, perquè ja no poden realitzar un treball «útil», darrere de cada vida entregada hi ha un tresor de fe i de compromís gene-

rós que són d'un gran valor per al món i per a l'Església. Encara que moltes vegades no ho reconeguem, estic segur que Déu no deixarà de donar la seua recompensa.

Mn. Joan Alonso, sacerdot diocesà i rector d'Alcanar, fins fa uns mesos ha sigut enviat a Hondures. El passat 28 d'agost vam celebrar l'eucaristia d'enviament. Avui no estem sobrats de vocacions sacerdotals, per la qual cosa una «baixa» d'un sacerdot complica les coses en la

diòcesi. A la llum de la fe vaig arribar a la conclusió que hem de ser generosos, que no podem fixar-nos únicament en les nostres pobreses o necessitats, sinó que hem de veure que hi ha altres esglésies més pobres en sacerdots que la nostra. Estimar les nostres pobreses i compartir amb els altres és el camí per a una autèntica renovació eclesial.

Durant el mes de setembre vaig visitar en la República Dominicana a Roger i Maria, un jove matrimoni de la nostra diòcesi que han dedicat tres anys de la seua vida a col·laborar amb la diòcesi de Sant Joan de la Maguana, en un projecte educatiu orientat als xiquets i joves de les comunitats de la zona muntanyosa de la parròquia de Sabaneta, i en l'atenció pastoral a aquestes comunitats. Vaig poder comprovar el treball tan gran que ha suposat posar en marxa aquest projecte, les dificultats que han hagut de superar, la generositat que han mostrat dedicant tres anys de la seua vida al servei de l'Evangelí i d'aquests joves. Tal vegada no solucionaran tots els problemes educatius d'aquella zona, però estic convençut que amb molts joves com ells el nostre món seria sens dubte molt millor.

Demanem avui al Senyor que aquest esperit missioner no decaïga en la nostra diòcesi i que tots els nostres missioners (actualment són uns 30) experimenten sempre la proximitat i la solidaritat de tots nosaltres.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Estem tots al mateix bàndol

Fa unes setmanes vàrem reflexionar sobre un tema tan delicat com l'amor als dolents i enemics, aprofundint les paraules evangèliques que parlen del fonament de l'amor radical: el mateix amor de Déu. Evoquem avui els ensenyaments de Jesús que subratllen la necessària consciència del pecat propi quan tendim a considerar només els pecats dels altres.

Un passatge de l'Evangelí és especialment colpidor. Presenten a Jesús

una dona que ha comès adulteri i li diuen que la llei obliga a apedregar-la (Jn 8,2-11). L'escena no és només un moment anecdòtic; és com una concreció plàstica de la nostra convivència humana. Les persones tenim queixes les unes de les altres, i n'hi ha que fan impossible la vida social amb la seva actuació injusta i agressiva; tothom reacciona exigint justícia i càstig, i urgint que es restableixi l'ordre. Jesús mira a tothom i parla, i la seva paraula ressona com un ganivet es-

molat que fereix les oïdes: «Qui no tingui pecat, que tiri la primera pedra.»

Aquest ensenyament de Jesús sobre l'amor als dolents i als enemics té un nou accent: tots sou igualment pecadors. Quan parlem de dolents i enemics, inevitablement fem dos bàndols: els dolents i nosaltres. Jesús vol superar aquesta espontaneïtat i subratlla que només hi ha un bàndol en el qual hi som tots: el dels pecadors. Continua sent veritat que n'hi ha que són corruptes, trafiquen

amb persones o maten. No és gens fàcil aleshores gestionar el què cal fer amb aquestes persones. Però Jesús va a l'actitud. És un engany i una autojustificació tractar-los com a persones d'un altre món que no és el nostre. Tots som pecadors, estimats i perdonats per Déu. Aquesta convicció evita reduir la justícia a una mena de venjança civilitzada i promou el treball per una convivència positiva i constructora.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Tres experiencias misioneras en la diócesis

La semana pasada les anunciaba la celebración del día del Domund que se conmemora hoy en toda la Iglesia. Con este motivo quiero compartir tres experiencias que he tenido a lo largo del año en distintos momentos, que me llevan a dar gracias a Dios por la presencia tan viva de la dimensión misionera en nuestra Iglesia diocesana.

En los días de la visita pastoral a la parroquia de Jesús, me hice presente en las distintas realidades eclesiales que existen dentro de la demarcación territorial de la parroquia. He de confesar que quedé impresionado de los testimonios de vida misionera que escuché en las comunidades de la Compañía de Santa Teresa y de las hermanas de la Consolación. En cada una de las dos casas fundacionales de estas congregaciones residen un grupo de religiosas mayores, que por su edad y su salud no pueden llevar una vida activa. Muchas de ellas han dedicado muchos años a trabajar en países de misión y han regresado a estar entre nosotros, en un gesto de obediencia a sus superiores, cuando las fuerzas físicas no les permitían seguir desempeñando su trabajo. No puedo olvidar con qué entusiasmo hablaban de los años pasados entre los más pobres y me contaban infinidad de anécdotas de su vida misionera. Creo que, aunque para gran parte de nuestra sociedad y también de la Iglesia estas personas están olvidadas, porque ya no pueden realizar un trabajo «útil», detrás de cada vida entregada hay un tesoro de fe y de compromiso generoso que son de un gran valor para el mundo y para la Iglesia. Aunque muchas veces no lo reconocamos, estoy seguro de que Dios no dejará de dar su recompensa.

Mn. Joan Alonso, sacerdote diocesano párroco de Alcanar hasta hace unos meses ha sido enviado a Honduras. El pasado 28 de agosto celebramos la eucaristía de envío. Hoy no estamos sobrados de vocaciones sacerdotales, por lo que una «baja» de un sacerdote complica las cosas en la diócesis. A la luz de la fe llegué a la conclusión de que hemos de ser generosos, que no podemos fijarnos únicamente en nuestras pobreza o necesidades, sino que tenemos que ver que hay otras iglesias más pobres en sacerdotes que la nuestra. Amar nuestras pobreza y compartir con los demás es el camino para una auténtica renovación eclesial.

Durante el mes de septiembre visité en la República Dominicana a Roger y María, un joven matrimonio de nuestra diócesis que han dedicado tres años de su vida a colaborar con la diócesis de San Juan de la Maguana, en un proyecto educativo orientado a los niños y jóvenes de las comunidades de la zona montañosa de la parroquia de Sabaneta, y en la atención pastoral a estas comunidades. Pude comprobar el trabajo tan grande que ha supuesto poner en marcha este proyecto, las dificultades que han tenido que superar, la generosidad que han mostrado dedicando tres años de su vida al servicio del Evangelio y de estos jóvenes. Tal vez no solucionarán todos los problemas educativos de aquella zona, pero estoy convencido de que con muchos jóvenes como ellos nuestro mundo sería sin duda mucho mejor.

Pidamos hoy al Señor que este espíritu misionero no decaiga en nuestra diócesis y que todos nuestros misioneros (actualmente son unos 30) sientan siempre la cercanía y la solidaridad de todos nosotros.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Espai de la Misericòrdia per als joves a la parròquia de Sant Blai de Tortosa

El 13 de desembre de 2015, el Sr. Bisbe inicià l'Any Sant de la Misericòrdia a la nostra diòcesi, amb l'obertura de la Porta Santa de la Catedral. Per aquest motiu ens apleguem els dimecres a les 17 h un grup de fidels a la parròquia de Sant Blai per participar, fins a les 18.30 h, d'una estona de pregària davant del Santíssim. El papa Francesc obrí a Roma l'Any de la Misericòrdia, el 8 de desembre de 2015, i ens crida a viure el Jubileu com «un moment extraordinari de gràcia i de renovació espiritual» (MV 3).

L'equip de la Delegació de Pastoral Juvenil, veient la necessitat dels joves de sentir-se estimats i co-neixent la capacitat que tenen per a la fe, l'esperança i la caritat, es pensà en generar un lloc de referència per al seu encontre i acompanyament, d'escolta i diàleg, de reconciliació i misericòrdia, un espai on els joves puguin ser convidats i, aquest lloc és la parròquia de Sant Blai. Tots els dimecres hi són presents membres de la Delegació de Pastoral Juvenil a l'hora abans esmentada. Inviten els joves que passen pel carrer a entrar al temple per fer una estona de pregària davant el Santíssim. Allí es troben amb alguns fidels que també hi participen. Hi ha al carrer uns cartells anunciant l'acte que s'està celebrant i, a la porta d'entrada, una taula amb diverses publicacions i uns petits ciris per oferir al Senyor. Moltes vegades hi participa Mn. Iván Cid, missioner de la misericòrdia, així com també alguna vegada hi ha participat Mn. Javier Vilanova, l'altre missioner de la misericòrdia de la nostra diòcesi i algun altre prevere. Tots els dimecres, Mn. Isaías, rector de la parròquia, ha exposat el Santíssim.

En començar un nou curs s'ha tornat a emprendre aquesta estona de pregària tots els dimecres, fins al mes de novembre, que el Sr. Bisbe clausurarà l'Any Sant de la Misericòrdia a la nostra diòcesi, abans que tingue lloc la cloenda pel Sant Pare a Roma, el dia 20 de novembre.

Com diu el papa Francesc: «Tots, sense excloure ningú, estem cridats a escoltar la crida a la misericòrdia» (MV 18). «Com desitjo que els anys futurs estiguin impregnats de misericòrdia per poder anar a la trobada de cada persona portant la bondat i la tendresa de Déu» (MV 5).

Maria Joana Querol

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

És la misericòrdia el que salva

Hem escoltat un passatge de l'Evangelio de Mateu (11, 2-6). La intenció de l'evangelista és fer-nos entrar més profundament en el misteri de Jesús per a fer-nos càrrec de la seva bondat i la seva misericòrdia. L'episodi és el següent: Joan Baptista envia els seus deixebles a Jesús —Joan era a la presó— per a fer-li una pregunta molt clara: «¿Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?» (v. 3). Era just en el moment de la foscor... El Baptista esperava amb ànsia el Messies i en la seva predicació l'havia descrit amb colors vius, com un jutge que instaura-

ria finalment el regne de Déu i purificaria el seu poble, premiant els bons i castigant els dolents. Ara que Jesús ha començat la seva missió pública amb un estil diferent, Joan pateix perquè es troba en una doble foscor: en la foscor de la presó i d'una cel·la, i en la foscor del cor. No comprèn aquest estil de Jesús i vol saber si realment ell és el Messies, o si potser se n'ha d'esperar un altre.

I la resposta de Jesús sembla a primera vista que no respongui la pregunta del Baptista. Jesús, de fet, diu: «Aneu a anunciar a Joan el que sentiu i veieu: els cecs hi veuen, els coixos caminen, els le-

prosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci de la bona nova. I feliç aquell qui no em rebutjarà!» (v. 4-6).

Déu no ha enviat el seu Fill al món per a castigar els pecadors ni per a destruir els malvats. A ells va adreçada la invitació a la conversió per tal que, veient els senyals de la bondat divina, puguin retrobar el camí de tornada.

Benaurats aquells qui, davant els gestos i les paraules de Jesús, glorifiquen el Pare que és al cel.

(Dimecres, 7 de setembre de 2016.)

La parròquia M. D. dels Dolors de Tortosa celebra la jubilació de Mn. Pepe Insa Pallarés i s'acomiaada de Mn. Javier Vilanova Pellisa

El dissabte 17 de setembre, a la tarda, se celebrà a la parròquia Mare de Déu dels Dolors de Tortosa, l'Eucaristia en acció de gràcies per acomiadar els feligresos al seu rector, Mn. Pepe Insa, després d'haver-la servit durant divuit anys.

Al llarg dels divuit anys que Mn. Insa ha estat rector de la parròquia dels Dolors ha tingut cinc sacerdots col·laboradors, l'últim dels quals és Mn. Javier Vilanova qui, des de l'any 2007, ha estat ajudant en les tasques pastorals de la parròquia. Avui també s'acomiaada per realitzar altres serveis.

Durant el seu ministeri sacerdotal, Mn. Insa ha estat un prevere incansable, duent a terme molts projectes per millorar les parròquies i els llocs on ha presat els seus serveis d'evangelització, entre altres la parròquia dels Dolors i el Patronat Escolar Obrer de la Sagrada Família, fent obres de remodelació i, amb tot l'esforç, la compra d'una casa al Port, per anar els joves del MJC a fer trobades, pregar, revisió de vida, etc. De tot això en poden donar testimoni els quatre presidents del Patronat que han

desenvolupat aquesta tasca al llarg dels anys que fou consiliari.

Mn. Insa presidí l'Eucaristia i van concelebrar Mn. Javier Vilanova i Mn. José Luis Arín, amb una nombrosa assistència de fidels.

A continuació, una feligresa adreçà en nom de tots, unes paraules als dos sacerdots que s'acomiaaven, els donà les gràcies per ser testimonis fermes enmig de la comunitat. Tot seguit vam passar al centre parroquial on vam compartir un picolabis.

Maria Joana Querol

La Mare de Déu de Dalt a Benifallet

L'actual imatge de la Mare de Déu de Dalt fa el seu 50è aniversari. Obra de l'escultor Àngel Acosta i Martí, va ser beneïda el 19 de març de 1966. La imatge és baixada la vespra de la Fes-

ta Major des de l'antiga església de dalt, coneguda per tothom com l'Ermita, per passar els dies de la festa a l'Església parroquial. Després tornarà en solemne processó a l'Ermita des d'on continuarà «vetllant les nostres llars». La devoció del poble de Benifallet a la Mare de Déu que es remunta al s. XII es reflecteix en les paraules del seu himne «Mare de Déu de Dalt, Benifallet per sempre us ha d'estimar».

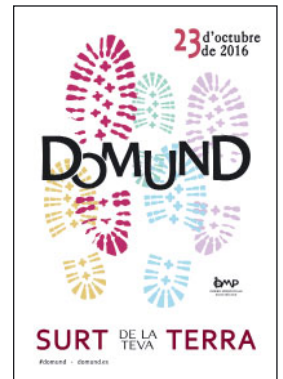
Amb aquest motiu es va fer una exposició fotogràfica dels 50 anys. Un dels actes més emotius va ser fer-li l'ofrena de la primera jota de les festes a càrrec del Grup de Jota de Benifallet.

Mn. Joan Bajo

DOMUND 2016

Domund (IV)

SURT DE LA TEVA TERRA! És el lema del DOMUND d'aquest any 2016. Tots som missioners, tots tenim una terra de la que sortir: del nostre egocentrisme, comoditat, doctrina, autojustificacions... L'Evangeli d'avui ens marca una nova terra des d'on hem de sortir: «*uns que es refiaven de ser justos i menyspreaven els altres*».

Sovint les nostres actuacions, decisions, covardies i complicitats fan mal als germans. No dubtem, ens hem autoconvençut de què obrem bé, que fem allò que cal fer. Ens refiem de ser justos i, amb el nostre obrar, menyspreem els altres. El Domund ens convida a descobrir aquesta terra teva, que t'envolta i de la qual tu ets part obrant, i la qual et dona els suficients arguments de seguretat per tranquil·litzar el teu esperit.

El salm d'avui ens ho fa present: «*El Senyor està a prop dels atribolats i salva els abatuts*». Per descobrir a prop de qui està el Senyor, surt de la teva terra. Obre't allí on es troben els preferits del Senyor. Celebrem la Jornada del Domund, i en ella recordem amb afecte i gratitud tots aquells que han deixat la seva terra i han marxat a la missió «ad gentes». Més encara, fem una aportació solidària per afavorir la seva tasca, en nom de l'Església. Però la millor aportació que podem fer és, com ells, sortir de la terra nostra, d'allò que no ens permet veure la realitat d'altres germans. ¿Com podem dir que estem al costat d'aquells germans nostres que no coneixem, si no som capaços de percebre el crit d'aquells a qui sí coneixem: l'oprimit, el pobre, el maltractat...?

Domund!, acompanyem els missioners amb tota la integritat del nostre ser, sortint també nosaltres de la nostra terra, cercant l'afligit, l'oprimit, qui clama... probablement fruit dels nostres propis actes.

Delegació Diocesana de Missions

AGENDA

- ▶ **Dimarts 25**, Conferència Episcopal Tarraconense.
- ▶ **Dimecres 26**, Rasquera, Visita Pastoral.
- ▶ **Divendres 28**, Deltebre, Parròquia l'Assumpció de Maria, a les 20 h, Confirmacions.
- ▶ **Dissabte 29**, Ginestar, a les 19 h, Missa Estacional.
- ▶ **Diumenge 30**, TV2, a les 10.30 h, Missa. / Rasquera, a les 18 h, Missa Estacional.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ef 4,32-5,8 / Sl 1 / Lc 13,10-17]. Sant Antoni M. Claret (Sallent 1807 - Fontfeda 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria (Claretians) a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martí, mr.

25. ■ Dimarts [Ef 5,21-33 / Sl 127 / Lc 13,18-21]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell

(apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

26. ■ Dimecres [Ef 6,1-9 / Sl 144 / Lc 13,22-30]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona.

27. ■ Dijous [Ef 6,10-20 / Sl 143 / Lc 13,31-35]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Divendres [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols;

sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Dissabte [Fl 1,18b-26 / Sl 41 / Lc 14,1.7-11]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sa 11,23-12,2 / Sl 144 / 2Te 1,11-2,2 / Lc 19,1-10]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

Diuenge XXX de durant l'any

COMENTARI

Sigueu-me propici, Déu meu, que sóc un pecador

El llibre de *Jesús, fill de Sira*, mostra com Déu respon als diversos agents del culte. *El Senyor fa justícia i no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres.*

El culte dels explotadors no pot subornar el Déu «defensor dels pobres»: *el crit d'auxili dels pobres penetra més enllà dels núvols.*

Sant Pau contempla la seva mort com una *libació vessada sobre l'altar*. Les «ofrenes de libació» eren ofrenes de líquid (oli, vi...) vessades juntament amb alguns sacrificis.

Després de lluitar en aquest combat i acabada la cursa em mantinc fidel: les metàfores del combat i la cursa subratllen el caràcter dinàmic del seguiment de Jesús, que Pau ha viscut perquè el Senyor m'assistia i em donà forces.

Jesús digué a uns que es refiaven de ser justos i per això tenien per no res a tots els altres.

La paràbola es basa en el contrast entre *el fariseu i el cobrador d'impostos*.

Dos homes pujaren al mateix lloc —al Temple— a fer una mateixa acció —a pregar—: com és que un tornà perdonat a casa seva i l'altre no?

L'element diferenciador no és el lloc (*Temple*) ni la intenció teòrica (*pregar*) sinó l'actitud en la pregària d'un i l'altre.

El fariseu comença dient «*Déu meu, us dono gràcies*», però de fet es vanta dels seus mèrits.

Què lluny del model d'acció de gràcies, el Magnificat, on Maria celebra Déu *que mira la petitesa de la seva serventa!*

El cobrador d'impostos es donava cops al pit i deia: «Déu meu, sigueu-me propici que sóc un pecador». Confessant-se pecador davant Déu misericordiós que vol donar-nos el seu perdó, aquest *baixà perdonat a casa seva*. Només qui es reconeix pecador pot acollir l'amor de Déu misericordiós per créixer com a fill de Déu.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

(Sir 35,12-14.16-18)

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. / Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació. Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 18,9-14)

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: «Déu meu, us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest cobrador d'impostos. De juno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos». Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: «Déu meu, sigueu-me propici, que sóc un pecador». Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic

(Eclo 35,12-14.16-19a)

El Señor es juez, y para él no cuenta el prestigio de las personas. Para él no hay aceptación de personas en perjuicio del pobre, sino que escucha la oración del oprimido. No desdeña la súplica del huérfano, ni a la viuda cuando se desahoga en su lamento. Quien sirve de buena gana, es bien aceptado, y su plegaria sube hasta las nubes. La oración del humilde atraviesa las nubes, y no se detiene hasta que alcanza su destino. No desiste hasta que el Altísimo lo atiende, juzga a los justos y les hace justicia. El Señor no tardará.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *El afligido invocó al Señor, y él lo escuchó.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca, / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

El Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. / Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias. R.

El Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 4,6-8.16-18)

Querido hermano:

Yo estoy a punto de ser derramado en libación y el momento de mi partida es inminente. He combatido el noble combate, he acabado la carrera, he conservado la fe. Por lo demás, me está reservada la corona de la justicia, que el Señor, juez justo, me dará en aquel día; y no sólo a mí, sino también a todos los que hayan aguardado con amor su manifestación.

En mi primera defensa, nadie estuvo a mi lado y me dio fuerzas para que, a través de mí, se proclamara plenamente el mensaje y lo oyeran todas las naciones. Y fui librado de la boca del león.

El Señor me libará de toda obra mala y me salvará llevándome a su reino celestial.

A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 18,9-14)

En aquel tiempo, Jesús dijo esta paràbola a algunos que se confiaban en sí mismos por considerarse justos y despreciaban a los demás: «Dos hombres subieron al templo a orar. Uno era fariseo; el otro, publicano. El fariseo, erguido, oraba así en su interior: «¡Oh Dios!, te doy gracias porque no soy como los demás hombres: ladrones, injustos, adúlteros; ni tampoco como ese publicano. Ayuno dos veces por semana y pago el diezmo de todo lo que tengo». El publicano, en cambio, quedándose atrás, no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo, sino que se golpeaba el pecho diciendo: «¡Oh Dios!, ten compasión de este pecador». Os digo que éste bajó a su casa justificado, y aquél no. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltido.»